

Hoofdstuk

Even een waarschuwing voordat ik begin: laat dit boek maar niet aan grote mensen zien. Die snappen het toch niet. Ze zeggen vast dat het 'allemaal rare onzin!' is, of ze vragen: 'Waarom lees je niet iets waar je meer aan hebt?'

Ach, grote mensen hebben **niet** altijd gelijk. (Ik ben zelf groot, dus ik kan het weten.) Ze lezen saaie kranten en duffe, dikke boeken zonder plaatjes of grapjes, waarin nooit iets leuks gebeurt, **nooit**.

In DIT boek gebeurt zoveel dat ik niet eens weet waar ik moet beginnen. Het is een **heel**

bijzonder boek. Dat merk je nog wel. Maar bijzonder betekent niet dat het raar is of onzin. Het is een **waargebeurd** verhaal. Vergis je daar niet in. **Jij** snapt dat wel. Grote mensen niet.

En als grote mensen dit boek toevallig **aan** jou voorlezen voor het slapengaan, dan moeten ze hun commentaar maar **voor zich** houden.

Goed dan. Ik heb m'n hart gelucht, nu kunnen we **beginnen**.

Ken jij de familie Bold? Vast wel. Dat **gezellige** gezinnetje dat in Teddington woont, aan de Veldweg, op nummer 41. Ze **lachen** altijd, maken altijd grapjes. Meneer Bold werkt in een kerstknallerfabriek en schrijft moppen;

mevrouw Bold maakt **prachtige** hoeden die ze verkoopt op de markt; de

tweeling, Betty en Bobby, zijn lieve, leuke kinderen.

Bij hen in huis wonen ook oom Tony, en Miranda. De familie Bold heeft hen gered uit een safaripark. Ja, echt waar, uit een safaripark – dat hoorde je goed. Ze zijn namelijk best bijzonder, die Boldjes, en ze doen bijzondere dingen. We hebben allemaal zo onze geheimen, maar dat van hen is GROTER en hariger dan de meeste...

Weet je, achter gesloten deuren is het geen familie zoals die van jou of van mij. Geen mensfamilie. O nee. Het zijn hyena's die doen alsof ze mens zijn – vanaf het puntje van hun borstelige oren tot aan hun poten.

Niemand weet het. Behalve wij.

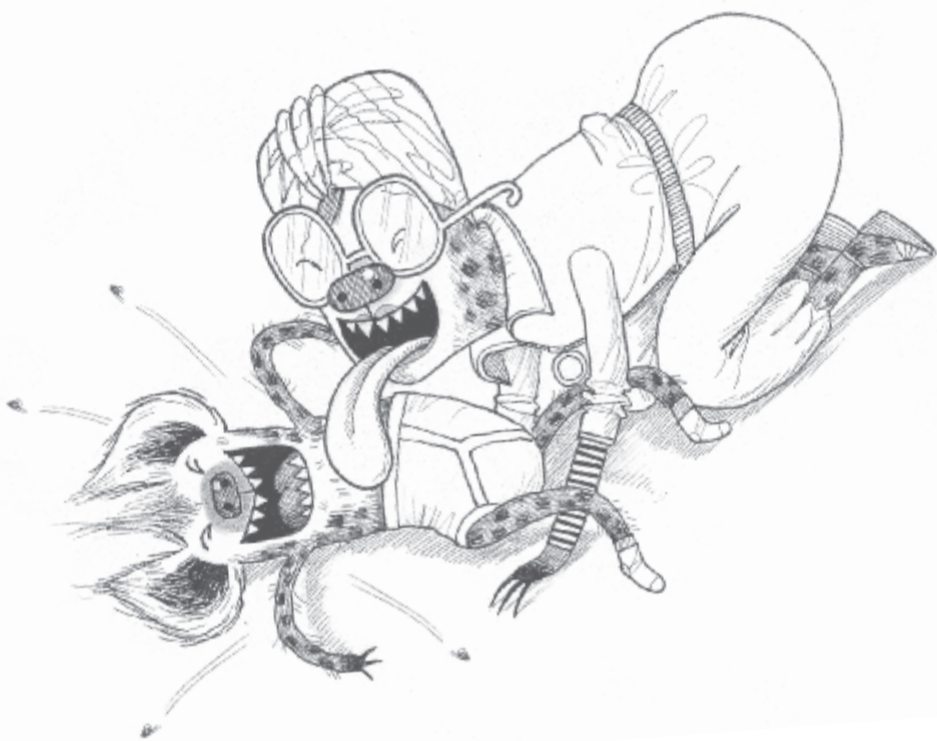
Nu ben je vast superverbaasd. Dat was ik zelf ook toen ik voor het eerst van hen hoorde, maar eigenlijk hoef je helemaal **niet** zo verbaasd te zijn. Er lopen heel **veel** beesten rond die net doen alsof ze mensen zijn. **Giraffen** die vakken vullen in de supermarkt, **varkens** die in de bioscoop hele films lang luidruchtig popcorn eten, **pitbulls** die bij disco's de voordeur bewaken. Toevallig is de buurman van de familie Bold, meneer Versuf, ook een dier. Een **grizzly-**

beer. Vroeger hadden hij en de familie Bold problemen, maar nu zijn ze dikke vrienden. Bijna elke avond komt hij langs voor een spelletje domino en een paar karbo-naadjes.

Maar op dinsdagavond wordt er geen domino gespeeld. Dan is het namelijk **Verwen-**
je-lijf-avond, in het nette huisje van de familie

Bold. Misschien denk jij nu aan nagellakjes en gezichtsmaskers, maar dan heb je 't mis: de hele familie, ook de dove, oude oom Tony en Miranda het zijde-aapje, gaat in een kring zitten, waarna het krabbelen, wrijven en knabbelen kan beginnen. Alle losse haren, restjes modder en alle pluisjes plukken ze uit elkaars vacht. En de vlooiën...

Natuurlijk moeten dan de gordijnen dicht zijn; niemand mag naar binnen gluren. Want ook al krabben en wrijven wij mensen ons zelf soms ook, je ziet ons niet vaak op onze rug liggen terwijl onze moeders met scherpe tanden aan onze buik **knabbelen**. En mensen **likken** elkaar niet met tongen die zo groot en lang zijn dat ze ermee van het ene naar het andere oor en nog verder kunnen komen.

Hoe fijn en goed al dat gepluk ook voelt, het kietelt wel, dus uiteindelijk zit iedereen op nummer 41 te **giechelen** en te **schateren**. Daardoor krijgen ze natuurlijk extra veel zin om te luisteren naar een paar van de nieuwste moppen van meneer Bold:

Zeg rups, waarom ben je een vlinder geworden?

Omdat ik niet meer zo lekker in m'n vel zat!

Of:

Twee vlooiën willen een
reisje maken, vraagt de een
aan de ander:

Gaan we lopend
of nemen we een
hyena?

En al gauw rolt iedereen dan over de grond van
het lachen.

Op zo'n dinsdagavond, nadat iedereen uitgekroeld was en de tweeling op bed lag, ging mevrouw Bold naar de badkamer om haar tanden te poetsen en haar pluizige snoet te wassen en te crèmen. Toen ze daarna op de wc ging zitten, hoorde ze opeens zacht gehoest, en **gespetter**. Ze spitste haar oren en luisterde aandachtig. Hyena's kunnen heel goed **horen**.

Toen knipperde ze verbaasd met haar ogen: het geluid... kwam **vanuit** de wc-pot!

Maar voordat ze op kon springen om te kijken, voelde ze dat er zachtjes in haar billen werd **gebeten**.

'Aaaahh!,' gilte ze, en ze vloog omhoog. Toen gluurde ze voorzichtig in de wc.

Ze zag een kop met een heel lange snuit. Twee grote groene ogen keken naar haar op en een

zware kraakstem zei: 'Sorry hoor! Ik ben het
maar!'

Wat het ook voor een beest was, hij of zij had
wél een HELEBOEL tanden...

